

■ Nem magától gyulladt meg...

■ Kiürítették a szélső házat

■ Négymillió füstbe ment

Lángolt a fenyőerdő Öttömösön

(Folytatás a 1. oldalról.)

– Így igaz, de szerencsére a fiatalember rosszul tudta. A lángok csakugyan közel voltak, de nem a portánkon. Ki-rohantunk, és önkéntelenül a jószágok és a holmink kime-nekítéséhez fogtunk. Nemcsak a szomszédok segítettek. Itt volt a fél falu. Nem is tudom, hogyan köszönjem meg az embereknek és a tűzoltóknak a segítségét.

– Nem lehet elmesélni azt a rémületet, ami elfogott ben-nünket – toldotta meg a férj. – Valósággal zúgott az erdő. Félelmetes volt a hangja. Az állatok is megéreztek a ve-szélyt, mert alig lehetett velük bírni. Egyébként 20 méterre a portától, ott csapott át az úton a láng – mutatott a gazda a kert vége felé.

Öttömös Ásotthalom szom-szédságában van. Mostanában a tűzoltók gyakran fordultak meg az utóbbi településen, mert felcsaptak a lángnyelvek. *Gyűjtogatásról beszéltek a falubeliek és a szakemberek is.* Vajon mi okozhatta az öttö-mösi erdőtűzet? – kérdeztük *Pesztránszky Albert* őrnagytól, a megyei tűzoltóság parancs-nok-helyettesétől.

– Nem magától gyulladt meg, az bizonyos – válaszolta. – Hogy mitől, azt még nem tudjuk. Lehetett szándékos gyűjtogatás vagy véletlen is. Elég egy csikket eldobni, és

Fotó: Gyenes Kálmán

már kész a baj. Úgy tűnik, hogy a homokbányától indult el a tűz.

■ **Mekkora terület égett le?**

– Mintegy 25 hektáron pusztította el a 25 éve telepített

fenyőfákat. A kár meghaladja a 4 millió forintot.

■ **Az erős szélben még szerencsésnek is mondható, hogy ennyivel beérték a lángok...**

– Arra rágondolni is rossz, mi lett volna, ha elérik az első házat... Más irányba „mentek”, ahol tuskókat találtak. Szeren-csére tisztások tarkították a fenyvest, így nem tudott 20–30 métereket „ugrani” a tűz. Egy óra alatt sikerült eloltanunk. Dolgoztak a szegedi, a vásár-helyi, a makói, a halasi egy-segek, és besegítettek a pusztamérgesi, a mórachalmi és a helybéli önkéntesek is. Öt vízszállítót és nyolc fecskendőt vetettünk be. Mindenképpen szólnom kell a lakosság oda-adásáról is. Egy láncaltapas gép dolgozott a közelben, nagy hasznunkra volt.

Ahogy az események előre-haladtak, a tűzoltók megnyug-tatták a Bata házaspárt, las-sacsán hozzáláttak a bútorok visszaszállításához. A háziasz-szony *Turcsányi István* kezét kötözte.

– Mi érkeztünk elsőnek – magyarázta a pusztamérgesi önkéntes tűzoltó. – Már mesz-sziről láttuk a hatalmas lángo-kat. Előbb a villanyoszlopnál kezdük az oltást, aztán pedig arra törekedtünk, hogy a szélső házat védjük a tűztől. Egyéb-ként nem oltás közben sérült meg a csuklóm, hanem most, amikor szereltünk össze.

Amikor elkészöntünk, Batá-né még egyszer a lelkemre kötötte, feltétlenül írjam meg, nagyon köszönnek mindenki-nek mindent.

V. Fekete Sándor

Feketeleves a feketepeciacnak?

■ Az árusok óvatosabbak, az ellenőrök éberebbek

■ A vásárlókat önmaguktól is meg kellett védeni

■ Helyre, címre, befutóra jön a szesz

Az utolsó mohikán? (Fotó: Hárs László)

Hol vannak már azok a „szép idők”, amikor akár nyolc-tíz forinttal is olcsóbban kapott az ember cigarettát a nagyobb abc-k előtt – sopánkodnak a vásárlók. A jövődéki törvény ugyanis betette kaput a feketepeciacok-nak. Az üzletekben viszont ráakódik a vám, az áfa, a fenntartási költség, s lassan mindenféle adó az élvezeti cikkek-re.

ponta ellenőrizzük mi is az árusokat. Elvéve találunk csak szabálytalanságot. Most csak 30-40 üveg elkobzott tömény-szesz van a raktárunkban.

■ **Megszűnt a feketeke-rekedelem?**

– Az sosem szűnik meg teljesen. Mindig akadnak olyan új vállalkozók, akik ebből él-nek. Szerintem rafináltabbak lettek a módszerek. Megbí-

zásra hozzák be az italokat és címre viszik. Ma is akad egy ré-teg, amelyek a csencselésből él.

• **Mitől változott meg egy-csapásra a helyzet?**

– Meglehetősen szigorú a büntetés. Amellett, hogy ma már el kell kobozni az árut, még 10-50 ezer forintnyi büntetés is kijár a feketézőknek. Ezt nem érdemes megkoc-káztatni.

Késő délelőtt a Szent István téri piacon nagy a csend. A zöldség- és gyümölcs árusok közé be-bekeveredik egy-két limlomot kínáló árus is. Szat-tyorból kikandikáló konyak sehol.

■ **Egy kis konyak kelle-ne...– fordulok oda hallkan az egyik eladóhoz.**

– Az nincs – vágja el az el sem indult beszélgetést, s már csapja is félre a fejét. A koci visszapiillantó tükrében azután alaposan megnézem magam: pedig nincs is fináncfizimis-kám...

– A vásárlók nem örülnek a jövődéki törvénynek – mondja Pálkúti Istvánné a megyei fogyasztóvédelmi felügyelőség vezetője – Érthető is, azelőtt jóval olcsóbban megvehették az italt és a dohányárut a bolt előtt, mint odabent.

■ **Ellenőrizték már a fe-ketepiacokat?**

– Ez inkább a vámörtség az adóhivatal dolga, de azért mi is nyitott szemmel járunk.

■ **És...?**

– Nem látunk illegális áru-sokat.

Ami persze nem jelenti azt, hogy végleg megszűnt volna a feketeke-rekedelem. Ismerve önmagunkat, megtaláljuk mi még a kiskaput, a most bezárt nagy mellett. De az is lehet, hogy a rendeletalkotók csak önmaguktól szerették volna megvédeni a vásárlókat.

Rafai Gábor

Üdv, hadsereg!

A trágárkodás nehézségei

Körülbelül 12 évvel ez-előtt voltam újonc katona, azaz kopasz, rettenetesen kopasz a nagyhírű nagyatádi laktanyában. Természetesen nincs szándékomban ízesen ecsetelni, hogy hogyan, hány-szor és micsoda peda-gógiai érzéssel szívattak meg az öregek, illetve az erre érdemes tiszték, tiszthe-lyettesek, és hány-szor mű-lott millimétereken és a má-sodperc tört részén, hogy ott hagyjam az összes szép fo-gaimat. Ma már úgy emlé-ksem vissza, mint valami „roppant” férfias, kemény, de poénos történetek füzé-rére.

Az első, néhány napos gyakorlat után visszatértünk a laktanyába, és ott közel ti-zenöt darab levél várt, ame-lyeket darabonként tíz fek-vótámasz ellenében vehet-tem át a „szobamestertől”. Mindig örültem a levelek-nek, különösen ezúttal. Ak-kor vették észre az öregek, hogy én micsoda levelezést folytatok a külvilággal, s arra gondoltak, ha már ek-kora gyakorlatom van a le-vélírásban, akkor megenge-dik, hogy a napi több „fóká-zás” helyett az ő szerel-meiknek, szeretőiknek írjak szív-bemarkoló leveleket. Mert hát az igazat meg-vallva, nagyon odavoltak a csinos pipikért, csak a levélírás állt tőlük olyan távol, mint sünkutyától a térszaggatás. Akkoriban tehát több növel is folyt-atam illegális szerelmes nyel-vi viszonyt. Talán volt be-ne némi perverzió mindenki részéről, de nem kellett fő-kázni. És ez így „fer”, gondoltam.

Mindezt azért szántam bevezetőnek, hogy látszzék, otthonosan mozgok a témában. Méghozzá abban a témában, amit tegnapi lap-számunk utolsó oldalán hír-ként közöltünk Sz. Tibor honvéd hadnagy rémtettei-ről. Emlékeztetőül: Sz. Ti-bor honvéd hadnagy újon-cainak szabadidejében azt a parancsot adta, hogy trágár és sértő leveleket írjanak volt barátjójának, mert a hölgy szakított vele. Ráadá-sul az újoncokkal fizettette meg a levélpapírt, a borí-

tékot és a bélyeget is. Mind-erre 25 alkalommal adott parancsot. Kapott is érte 15 ezer forintos pénzbírságot (amelyből, gondolom, talán sikerül visszatéríteni az újoncoknak a mára lassan megfizethetetlen postai levelezést), ezenfelül pedig meghosszabbították soron következő rendfokozatának várakozási idejét.

Sz. Tibor honvéd had-nagy bosszúhadjárataának számos erkölcsi tanulsága van, amelyeket könnyű-szerrel levonhatunk. Dilem-mázhatnánk azon is, hogy a büntetés mértéke arányban áll-e a bűnnel. De engem, mint volt bértollnokot, in-kább a levelek tartalma ér-dekelne, s ezáltal az, hogy vajon hogyan tudnak trágár-kodni, szitkozódni a mai újoncok? Illetve az, hogy volt-e az újoncotok között, aki esetleg élvezte, hogy szabadjára engedheti csa-pongó fantáziáját? Mivel a nevezett „kéziratok” minden bizonynyal zárolva vannak, ezért csak találgathatok.

A 25 rendbeli szolgálati vétségem engem arról győzött meg, ha nem is minőségben, de mennyiségben komoly szókészlettel rendelkeznek a mai újoncok. Azért biztosan volt a levelek tartalma kö-zött némi ismétlődés – a nyomaték kedvéért. Vagy például milyen megszólítás-formákat alkalmazhattak? Gondolom, a többsége így kezdődött: „Te...”. És mi le-hetett az aláírás? A te Tibid? Nem valószínű.

Arról nem szól a fáma, hogy az ügy hogyan derült ki. Talán a postás mondta be az unalmast a heresérve miatt. Vagy a hölgy jött rá néhány stílusficamból, hogy ezeket a leveleket nem a Tibi írta. Persze a lényegen ez nem sokat változtat. És mi a lényeg? Talán az – ez a példa is bizonyítja –, hogy vannak még a hadseregünkben finomlelkű tiszték, akik az újoncokkal fratják meg a trágár leveleket, mert ők maguk, a szép magyar be-széd hívei, és ha a nyakukat tekerik, akkor sem tudnak egy levélre való trágárko-dásnál többet összeszedni.

Podmaniczky Szilárd

Riasztó

Kis hazánkban, hála a kocsi-feltöréseknek, betöréseknek, elszaporodtak a különféle riasztóberendezések, amelyek képesek iszonyatos, fülsiketítő hangjakkal elriasztani a rossz-ban sántikálókat. Illetve nem csak őket, mert előfordul ám, hogy az ezrekbe kerülő riasztók, látszólag teljességgel ért-hetelen módon bekapcsolnak, s riadóztatják – akár éjszaka is – egy egész utca békés polgárait. Gyakori, hogy a mellettük el-haladó kétütemű elektronikus viharától, vagy az udvaron ját-szadózó gyerekek labdájától, esetleg az autót nem rendel-tetésszerűen használó négylá-búaktól a riasztóval felszerelt kocsik vijjogni kezdenek. Az emberek legnagyobb része az évek során hozzászokott a városban gyakorta felharsanó, egy ideig szirénázó, majd az érdektelenség láttán elhallgató riasztók hangjához.

Kedden este tíz óra után néhány perccel a Kárász utcán

szólt meg egy villogóval kombinált berendezés, az egyik nemrégiben átadott, fehérneműket áruló üzletben. Az autóriasztókhoz edzett la-kók közel tíz percig voltak kénytelenek hallgattani az előb-ieknél sokszorta élesebb si-vítást, az utcán sétálók közül egyesek döbbenet álltak, hol történhetett betörés. Szeren-csére csak vaklárma volt, ami azonban nem vigasztalta az álmukból felriadókat. Meglepő módon a rendőrök sem a vij-jogás alatt, sem utána nem jöt-tek ki a helyszínre. Nem tu-dom, volt-e a közelben valaki, akinek tervei között szerepel egy fűtőcán lévő üzlet éjszakai kifosztása. Ha igen, akkor levonhatta a következtetést, nem nagy ügy az egész. Ezek szerint történjék bármi – ri-asztó ide, riasztó oda –, éjszaka a rendőrök is alszanak. Ri-asztó, nem igaz?

P. T. P.